

100
Suom. last. kirj. 2.
HELMIÄ SATUJEN MAAILMASTA, No. 1.

Punahilkka.

CLOUBERG & K_o (W. HOVING), WIIPURI.

Punahilkka.

Oli kerran pieni, suloinen tyttö, josta kaikki pitivät; ensin kuitenkin isoäiti, joka hänelle aina lahjoitti milloin mitäkin. Kerrankin hän sai isoäidiltään punaisen lakin. Se kävi hänelle mai- niesti ja aina hän mieluummin sitä pitⁱ päässään. Sen vuoksi häntä yleisesti kutsuttiin Punahilkaksi.

Kerran virkkoi äiti hälle: „Tules tän- ne Punahilkka. Saatpa viedä isoäidille leivoksia ja viiniä. Hän on sairas ja heikko ja varmaan ihastuu näistä tuo- misista. Mutta mene nyt kiltisti, sano terveisiä minulta, äläkä juokse tiepuo- leen, muutoin voit kaatua ja hukata viemisesi.“ Punahilkka lupasi kaikki hyvin toimittaa, antoi kättä äidilleen ja lähti.

Mutta isoäiti asui metsässä puolen tunnin matkan päässä kylästä. Metsätielle tultuaan Punahilkka kohtasi suden. Punahilkka ei tiennyt tätä pahaksi eläväksi eikä osannut pelätä.

„Päivää, Punahilkka!“ virkkoi susi.

„Päivää, päivää, susi!“ sanoi Punahilkka.

„Minne matka, Pnuahilkka?“ „Mummon luokse.“ „Mitäs sulla on kopassasi?“ „Leivoksia ja viiniä isoäidille, hän on sairas ja heikko ja ne virkistävät häntä.“ „Missä sun mummosi asuu?“

Punahilkka neuvoi sudelle isoäitinsä asunnon, mutta susi tuumasi, että tuostapa saan oivan herkkupalan, kunhan vain hänet kynsiini saisin.

Hukka käveli hetkisen Punahilkan rinnalla. Sitten se virkkoi: „Katsos Punahilkka kuinka kauniita kukkasia tuolla tiepuolessa kasvaa. Mil set katsele vähän ympärillesi? Etköhän ollenkaan kuule, kuinka ihanasti lintuset

laulelevat. Vallanhan kävelet totisena aivan kuin olisi kouluun matka.“

Punahilkka katseli ympärilleen ja nähdessään, miten hauskasti auringon säteet pilkistelivät puiden oksien loititse, ja koko metsä oli kukkia täynnä, hän arveli itsekseen: Jospa poimisin mummolle kukkaisvihon, niin se hänelle varmaan olisi mieleen. Vielähän nyt on siksi varhaista, että ajoissa perille ehdin.

Ja hän juoksi metsään poimimaan kukkia. Niin joutui hän yhä etemmäs metsään, mutta susi juoksi suoraa päätä isoäidin asunnolle ja koputti ovelle.

„Ken siellä?“ „Punahilkka. Tuon sulle leivoksia ja viiniä. Avaa ovi!“ „Vedä vaan ovenrivasta, minä olen niin heikko jotta en jaksa nousta,“ virkkoi iso-äiti.

Susi avasi oven, meni suoraa päätä tilalle ja söi suuhunsa isoäidin. Sitten susi otti hänen vaatteensa, puki ne ylleen ja kävi tilalle pitkälle.

Sillä välin oli Punahilkka juoksen-
nellut metsässä ja poiminut kukkia suu-
ren joukon. Sitten hänelle taas juoh-
tui isoäiti mieleen ja hän lähti astele-
maan sinne päin.

Pihamaalle tultuaan hän ihmetteli,
kun näki oven auki ja hänestä alkoi
tuntua niin oudolta ja kummalliselta.
Sitten hän astui sisään ja meni tilan
luo. Hän ihmetteli, miksi mummo ma-
kasi niin käppyrässä huivi silmillä ja
oli niin ihmeellisen näköinen.

„Oi, mummo, kuinka sulla on suuret
korvat!“ „Paremmimpahan kuulen.“ „Oi,
mummo, kuinka sulla on suuret sil-
mät!“ „Paremmimpahan sinut näen.“
„Oi, mummo, kuinka sulla on suuret kä-
det!“ „Paremmimpahan sua saatan kou-
ristaa.“ „Mutta, mummo, sullahan on
kamalan laaja kita!“ „Paremmimpahan
sinut niellyksi saan!“ Sen sanottuaan
susi hyökkäsi tilalta ja nielasi Puna-
hilkka-rukan mahaansa.

Tuopa ateria sai suden uneliaaksi. Se nukkui ja alkoi kuorsata aika lailla. Kulkipa siitä metsämies sivu ja tuu^omaili: Kuinka se vanha mummo noin kovasti kuorsaa? Käynpä katsomassa, mikä häntä vaivaa.

Hän astui tupaan ja lähestyessään vuodetta hän huomasi siinä loikovan suden, jota hän kauvan oli turhaan etsinyt. Ensin hän aikoi ampua suden kuoliaaksi, mutta sitten hälle juohtui mieleen, että hukka lurjus ehkä oli syönyt isoäidin. Sen vuoksi hän leikkasikin suden mahan auki. Sieltäpä hypähtikin ulos Punahilkka ja huusi: „Oi, kuinka minua pelotti, kun siellä suden vatsassa oli niin julman pimeä!“ Sitten ryömi vanha isoäitikin ilmi elävänä esiin.

Sitten Punahilkka toi isoja kiviä, joilla suden vatsa täytettiin ja ommeltiin umpeen. Herättyään susi aikoi lähteä karkuun, mutta kivet painoivat

niin paljon, että hän vaipui maahan ja kuolla kutjahti.

Sitten olivat he kaikki kolme tyytyväiset. Metsästäjä otti suden turkin, isoäiti söi leivokset ja joi viinin ja Punahilkka päätti, ettei hän ikipäivänä enää yksin poikkea tieltä metsään, kun äiti kerran on kieltänyt.

